

Resa till Visingsö, Sofiero och Birgit Nilssonmuseet 24 – 26 maj 2019

Vi var 47 stycken från både vår förening och föreningen i Fruängen-Liljeholmen.

Väderutsikterna var inte de bästa inför denna resa, men vi fick i alla fall börja vår bussfärd i uppehållsväder.

Efter en mestadels regnig bussresa åkte vi färjan från Gränna över till Visingsö, som var vårt första resmål.

Där inledde vi besöket med en god lunch på restaurang Solbacken, nära färjeläget.

Alla lät sig väl smaka och vi var sen redo för en guidad tur runt ön.

Vi gjorde ett stopp vid Brahekyrkan, som uppfördes av Magnus Brahe och sedan Per Brahe d.y. under 1620-talet.

Kyrkan är Visingsös församlingskyrka och tillhör Växjö stift.

Där började vår guide, Leif Wetterö, sin berättelse om kyrkan, Visingsö och Brahefamiljen.

Han verkade veta allt och berättade mycket och gärna och med skämtsamma anekdoter och detaljer som lättade upp alla fakta.

Kyrkan är mycket rikt dekorerad och Leif berättade att besökarna antingen älskar det eller tycker att det är förfärligt överlastat. Han själv verkade älska det. Han har också författat en informationsskrift om kyrkan som vi fick med oss.

Information om kyrkans historia och utsmyckningar finns också på <https://sv.wikipedia.org/wiki/Brahekyrkan>

Vi fortsatte sen vår rundtur i bussen och det var nog tur, för nu regnade det igen och blåste kallt. Leif fortsatte sin informativa guidning hela turen.

På vägen ner mot sydligaste udden passerade vi många av Visingsös berömda höga, raka ekar. Här finns Sveriges största sammanhängande ekskog.

Ca 1830 inleddes ekplanteringen på Visingsö och under flera år planterades ek för att säkra flottans behov av timmer. Ekarna stamkvistades för att bli långa och raka och passa för skeppsbyggeri.

1975 var ekarna redo att avverkas, marinchefen erbjöds ekarna men avböjde - nu byggdes inte båtar av timmer längre. Ekvirket från Visingsö kom aldrig att användas i sitt ursprungliga syfte.

Efter middag och övernattnig i Jönköping fortsatte bussfärden söderut.

Vid lunchtiden kom vi fram till Sofiero, som var vårt andra resmål.

Vi skulle inleda besöket med lunch i slottets restaurang. På vägen dit passerade vi några av alla dessa fantastiska Rhododendronbuskage som parken är berömd för.

Efter lunchen samlades vi framför slottet, där vår guide tog emot.

Även denna guide var mycket kunnig och skämtsam, så det blev en trevlig rundvandring i uppehållsväder och tidvis sol, trots de hotande regnmolnen.

Guiden började med slottets och parkens historia. Det var Oscar II (då kronprins) och hans hustru Sofia som förvärvade slottet och dess ägor i mitten av 1800-talet.

1905 fick sonsonen, kronprins Gustav Adolf, och hans hustru Margareta från England slottet i bröllopsgåva. De var de två tillsammans som byggde upp den ståtliga parken med blomsterplanteringar, rabatter och gångar.

Vår guide ledde oss genom det ena fantastiska partiet av trädgården efter den andra.

Hon berättade att kungen höll fast vid sitt trädgårdintresse även efter hustruns död.

Han specialiserade sig på Rhododendron och lät plantera över 5000 plantor av mer än 400 olika sorter. Dessa utgör idag en unik samling.

De vackra gula buskarna är faktiskt en invasiv art av Rhododendron, (d.v.s den sprider sig för mycket och tränger ut annan växtlighet, så man måste hålla efter den). Men den doftar förföriskt av honung...

På Sofiero arbetar man mycket med ekologisk odling och ser till att det finns lämplig växtlighet för bin och andra insekter.

Efter visningen fick vi rikligt med tid att strosa runt på egen hand och njuta och uppleva.

Parken är fantastiskt rogivande och härlig att vandra runt i.

Här ser vi bron över "Ravinen", som leder nästan ända ner mot Öresunds strand. Därifrån ser man över till Helsingör och Kronborgs slott i Danmark.

Många passade på att ta en titt inne i slottet också.

Där inne - liksom också i orangeriet - pågår det under sommaren en utställning om skulptören Carl Milles med ett antal verk och skisser från Millesgården under namnet "*Carl Milles – drömmare och skulptör*".

En trappa upp finns även en permanent utställning som visar hur den kungliga familjen levde på Sofiero.

En sista vy över de vackra planteringarna på väg not bussen.

Färden gick vidare till Helsingborg, där vi checkade in på Clarion Hotell Grand. Hotellet ligger precis nedanför stadens kännemärke, Kärnan, som är rester av det medeltida Helsingborgs slott.

Vädret var fortfarande fint, och det fanns tid till ett kort besök däruppe, innan vi serverades ännu en god måltid och sen gjorde kväll.

Nästa dag var det regnigt igen, men när vi stannade till vid Birgit Nilssonmuseet var det uppehåll.

I entrén till museet togs vi emot av föreståndarinnan och även estradören Mattias Enn, som denna dag hjälptes åt att hjälpa besökarna tillrätta.

Fotografering var inte tillåten varken i muséet (utom här precis vid ingången) eller i bostadshuset.

Vi delades in i fyra grupper, som turades om att gå runt i muséet, medan en av grupperna var inne i bostadshuset

I muséet fick vi hörlurar och kunde själva trycka oss fram till de olika föremålen och på så sätt få en guidning i vår egen takt.

Det fanns även några punkter, där man kunde lyssna på Birgits fenomenala sångröst.

Här är bostadshuset, Birgits barndomshem, där vi fick en guidad visning, en mindre grupp i taget.

Några passade på att fika i kaféet i det gamla stallet, innan vi fortsatte hemfärden.

Vi åt lunch på en vägkrog i Ljungby och gjorde senare det sista stoppet, hos Gunnes Väskor vid Mantorp. De lockar kunder med att erbjuda gratis fika och hoppas förstås att många ska handla också.

Där fanns faktiskt en hel del bra erbjudanden på både väskor, handskar och annat, så vi var flera som passade på att fynda.

Sen var det raka spåret hemåt, första till Fruängstorget och sen till Axelsberg, rätt trötta efter resan men nöjda och glada.

Tack till Ann, som höll i resan och vår chaufför Micke, som körde så lugnt och bra!